

Sygn. akt IV CNP 8/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie ze skargi strony powodowej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w S.
z dnia 17 lipca 2013 r., sygn. akt IV Ca (...),
w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa [...] T. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w T.
przeciwko A. S.
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 sierpnia 2016 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2. przyznaje ze środków Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w S. na rzecz radcy prawnego M. M. kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów udzielonej skarżącemu z urzędu pomocy prawnej w tym postępowaniu.**

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez powoda Przedsiębiorstwo [...] T. sp. z o.o. w T. skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 17 lipca 2013 roku, należy wskazać, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej. W judykaturze Sądu Najwyższego uwzględniającej poglądy doktryny oraz orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego przyjmuje się jednolicie, że orzeczeniem niezgodnym z prawem - w rozumieniu art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17 i z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35). Niezgodność z prawem powodująca powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa musi mieć więc charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechę bezprawności. Odróżnić przy tym należy wskazanie przez skarżącego przepisów prawa, z którymi kwestionowany wyrok jest niezgodny od przytoczenia podstaw skargi z ich uzasadnieniem (art. 424⁵ § 1 punkt 2 i 3 k.p.c.).

Skarżący zarzucił niezgodność wyroku z art. 149 § 2 k.p.c., art. 415, 442 § 1 k.c. oraz art. 300 § 2 k.k., opierając skargę na przytoczonych przepisach prawa procesowego i materialnego. Wskazał, że w wyniku wydania wyroku oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego oddalającego skargę pauliańską powoda z powodu jej wniesienia po upływie terminu zawitego przewidzianego w art. 534 k.c., poniósł szkodę majątkową w kwocie 4 356,36 zł czyli wierzytelności, której ochronie miała służyć wskazana skarga pauliańska powoda.

Dokonując wstępnej oceny niniejszej skargi wskazać należy, że wydanie wyroku w postępowaniu, w którym doszło do naruszenia jednego z przepisów postępowania, nie zawsze powoduje niezgodność tego orzeczenia z prawem. Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie, albowiem nie odroczenie rozprawy apelacyjnej nie miało - w świetle zarzutów i wniosków apelacji powoda oraz treści uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego - wpływu na treść orzeczenia Sądu drugiej instancji, co jasno wynika z motywów tego wyroku. Wyrok nie jest niezgodny z art. art. 415, 442 § 1 k.c. oraz art. 300 § 2 k.k., albowiem przepisy te – z uwagi na treść żądania powoda, jego podstawę faktyczną i prawną- nie mogły stanowić i nie stanowiły podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Wniesione skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku podlegają wstępnej selekcji, albowiem Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna (art. 424⁹ k.p.c.). Oceny bezzasadności skargi Sąd Najwyższy dokonuje w powiązaniu z przedstawioną wyżej i utrwaloną w orzecznictwie wykładnią pojęcia „niezgodności prawomocnego wyroku z prawem”. Bezzasadność skargi jest oczywista, jeśli już z jej treści - bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań - wynika, że nie może być ona uwzględniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 lutego 2009 roku, I BP 20/08, niepubl., z dnia 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, niepubl., z dnia 20 czerwca 2007 r., II CNP 74/07, niepubl. oraz z dnia 22 czerwca 2007 r., V CNP 81/07, niepubl.).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji (art. 424⁹ k.p.c.).